

ken), ço que és convincent donada l'àrea del mot fr. dial., i que certament no seria aplicable al català.

En cat. deu tractar-se d'un mot casualment coincident amb aquell, i degut a alteració d'*aflamar* per la contaminació de la inicial comuna als tres sinònims *abrandar*, *abrasar* i *abrasar*. Potser no es pot descartar del tot la possibilitat de l'existència d'una base *BLAM- en el cèltic continental afí al ll. FLAMMA (que llavors podria donar compte alhora del mot cat. dial. i del való-lorenès); però és ben poc versemblant, vist el fet que; encara que el mot llatí deu venir d'un ieur. BHġ-M- (cf. ll. *flagro*, *fulgeo*, gr. φλέγω), justament es tracta d'una derivació pròpia de l'itàlic, l'arrel BHġ- quasi no està gens representada en cèltic i no hi ha cap notícia en cap branca d'aquesta família de l'amplificació en -m-, pròpia del llatí (Ernout-M.; Walde-H.; Pok., *IEW*, 124-5); en aquest cas no cal pensar en el sorotàptic, on el mot, si hi hagués existit, tindria FL-. Altrament hi ha la possibilitat que la coincidència catalano-belga no sigui ben casual, sinó que tant allà com ací la *b-* es degui a la contaminació de BRAND-, *brasa* i llurs famílies. Idea preferible a totes i res tan típic de les contaminacions com la repetició en àrees inconexes.

Contraflama.

Inflamar, pres del ll. *inflammare* id. [*enfl-*, Llull; *infl-*, 1575, OPou] «color blau o que tira a vert resplandent e *inflammat*, com de persona irada, és propi dels ulls» (*TbPu.*, 318); «molt desplaç als cardenals com ohiren que ell volia --- ésser ermità, e pregaren-lo que ell degués ésser en --- Roma --- mas lo benauyrat Blanquerna no consentí a lurs prechs, tant era *enflamat* de la divinal spiració e ---» (*Blanq.*, NCl. II, 253.21); «joia que ha *inflammat* el cel, / falç i gines-ta! / voli sobre el front l'estel / de la senyera!» (Sagarra-Vives, *El Cant del Poble*, 1932); *inflamació* [1575, OPou]: «la epidermis --- per accident se lleva, o també per alguna *inflamació* o foc se alça» (*TbPu.*, 275); *inflamable* (Belv.), *inflamador*, *inflamament*, *in-flamant*, *inflamatiu*, *inflamatori* [Lab., 1839].

Soflamar, sembla ser mot antic en val.³ que el DAG. defineix «cremar en les flames les plomes petites que resten a les aus, ja plomades, abans de coure-les», que allà substitueix en part el bascoide *socarrar* (més general en la llengua, i format amb el bc. ant. *kar* equivalent del ll. FLAMMA, si bé de matisos un poc diferents).

Giner i March (1957) confirma que és molt viu i de regust molt valencià: quan es *desploma* un pollastre, abans de tallar-lo o obrir-lo, convé *soflamar-lo* a fi de cremar les plomes petites, els canonets, etc., que resten sobre la pell, passant-lo per flames; 'cremar lleument un menjar per aqueixa acció': «la carn no la vull torrada, només *soflamada*», «torra'm un poc estes llesques de pa, però que no se *soflamen*»: que es torren només pel caliu, sense que els toque la flama (perquè si no, el pa se socarra), «les coques s'han *soflamat* un poc en el forn (les ha tocat la flama)», «no t'acostes massa al foc, que et *soflamaràs*», «tinc els braços *soflamats*» (se li han cremat els pèls del braç). Quan ma-

ten el porc, la primera cosa que es fa després de mort, és *soflamar-lo* amb argelagues o botges ben seques, que cremen ràpidament: «li *soflamen* tota la pell, i cremen tots els pèls». Anàlogament: «A StVicent Màrtir el *soflamaren* en unes graelles». Interrogant la gent de l'escorxadador de Val., li confirmen que ells també ho feien així abans, però ara ho fan (tot aplicant-hi el mateix mot) deixant-lo caure en una bassa d'aigua bullint, on l'escalden i tot seguit el repelen amb uns ganivets.

Així mateix, figuradament: 'cremar-se, irar-se': «no et *soflames*, assossegat», «ha vingut ací tota *soflamà*», «io no em *soflame* per res del món», «què li has dit a la meua xica que està tan *soflamà*?», «quan vinguen les espioladores, a vore si les *soflames* un poc per lo que varen fer ahir». Una *soflama* és com una flamarada en sentit figurat: «En *El Camí* publicaré una *soflama* del seu llibre» 'un escrit entusiasta, ardent, per fer-ne propaganda'; «N. va llançar una *soflama* patriòtica que va entusiasmar a tots». *Soflamada*: 'ardor que puja a la cara': «Li vingué (o pujà) una *soflamà* a la cara» o 'flamarada que es lleva de sobte': «quan les flames arribaren al dipòsit de la gasolina s'alçà una *soflamà* enorme», «no llanceu alcohol al foc, que fa molta *soflamà*». Del català de València el mot *soflama* i *soflamar* va passar manllevat al castellà, si bé només en les accs. figurades, i allà ja els registra el DAut.

En lloc de *soflamar*, en el Principat deu haver existit comarcalment un verb *soflimar* (alterat per influència de *socarrimar*, menys probable pel cultisme *sublimar*), car l'usà Verdaguer en el primer esborrall de l'*Atl.*: «*suflimaren-se* 'ls núvols, y dels estels mateixos / --- l'ullada s'esmortí» (I, 39, ter; però ho tragué en la versió de 1877). Paral·lelament es degué crear, sobre *enflamar*, l'eiv. *enfelimar-se* 'exaltar-se, enutjar-se': «Bono, bono —li digué—: no t'*enfalimis*, que ja veuré de posar-hi remei», «no sé què et pot 'ver passat / que vas tan *enfalimada*: / algun cuc t'haurà picat / o t'han fet malbé s'armada», JoCastelló (en el *Lli. d'Eiv.* de Villangómez, 211; i en *Ibiza y Formentera*, p. 96), variant on la vocal intercalada dins *fl* serà, tant o més, deguda a influència de *fel*, que a una anapitxi.

CPT.: *Flim-flam. Flamífer. Flamíger.*

Flamarall (Dfa.), alteració de *faramalla* per influència de *flamarada*.

1 Gran col·lecció de materials en el FEW, però insatisfactòriament tractats, amb el gran tort d'aclucar els ulls a la identitat evident de les dues variants vocàliques -e(s)che/-iche/-ike, que isola estranyament l'una de l'altra derivant aquesta, de FLAMMA, i aquella, del germànic (III, 376-7 i 600), sense cansar-se a justificar l'estrany «sufix» -ique/iche. En l'aspecte semàntic hi ha també un pont ben marcat, cf. Mouzonnais *flamiche* «galette cuite à la flamme», Saint-Omer *flamiche* «morceau de pâte, cuite au four ou sous la cendre», pic. *flamique* «--- cuite au four quand il a aux deux tiers chauffé --- quand le bois est enflammé ---», etc.; d'altra banda Marche *flamache* «flambées», picard *flamêque*, Jersey *flau-*